

KUŽIŠ ?!

LIST ZA MLADEŽ - 25. SVIBNJA 2012. - BROJ 55

IZDVAJAMO:

TEMA:

Hrvatski odjeli
u gimnaziji – 4-5

TEMA:

Proslava male
mature – 6-7

SPORT:

Anja Mioč – 16

INTERVJU:

Eva Braun – 20-21

FOTO MJESECA

Poletna mladež!

KUZIŠ ?!

List je besplatan

Osnivač:

NIU »Hrvatska riječ«

Nakladnik:

NIU »Hrvatska riječ«

Trg cara Jovana Nenada 15/II
24000 Subotica

Za nakladnika:

Ivan Karan

Urednik izdanja:

Davor Bašić Palković

Suradnici:

Antonija Sudarević, Ivan Kovač,
Ivana Rudić, Anita Klinac,
Donna Diana Prčić

Lektura:

Vladan Čutura

Korektura:

Mirko Kopunović

Tehnički prijelom:

Thomas Šujić, Jelena Ademi

Fotografije:

Antonija Sudarević, Vedran Jegić

E-mail:

kuzis07@gmail.com

Web:

www.hrvatskarijec.rs

Tisak:

»Rotografika« d.o.o. Subotica

List izlazi uz potporu
Tajništva za kulturu i javno
informiranje Autonomne
Pokrajine Vojvodine,
kao i uz povremenu potporu
Ministarstva kulture
Republike Srbije

Vanja Petrak

Tajna hodača po žici

Razlozi zbog kojih osoba može privući pozornost i postati popularna danas su umnogome banalniji nego ranije. Danas je dovoljno da ste dijete nekog slavnog glumca ili sestra slavne pjevačice da biste bili poznati. Ili to možete postati nekim skandalom iz svojeg privatnog života. Možda se često pitamo o razlozima ovakve popularnosti, ali, iako oni prema našim mjerilima nisu dobri, ipak su stvarni.

Nije u pitanju samo novac, kojega se bez sumnje može puno lakše zaraditi zahvaljujući V.I.P. propusnici, na koji god način ona dopala u ruke. Ima tu još nešto. Sam osjećaj da je osoba omiljena, da ju netko želi vidjeti na televiziji ili na otvaranju nekog noćnog kluba potvrđuje njezinu vrijednost. To jača samopouzdanje, jednostavno daje krila. Zamislite taj osjećaj... Nedvojbeno je fantastičan! Osoba misli da joj nitko ništa ne može, ima dojam kako je bolja od drugih. No, ako ne postoji razlog njezine popularnosti, vrlo lako može osjetiti hladnoću njezine dvosjekle oštrice. Ako je ona bez pokrića, odnosno, bez nekog dostignuća u kome leži snažno uporište vrijednosti osobe, popularnost može donijeti više problema negoli užitka. Da bi ju zadržala, osoba može upasti u stupicu koju je sama sebi postavila. Odjednom počinje ispunjavati zahtjeve većine da bi ostala njihov miljenik, a kako se ti zahtjevi neprestano mijenjaju, i ta se osoba mora stalno mijenjati kako bi na njihov odgovarala. Brojni primjeri iz svijeta showbusinessa pokazuju da taj konformizam može ići toliko daleko da osoba pomisli da nije dobra i da nema vrijednost ukoliko se ne ponaša onako kako žele drugi ljudi, što može dovesti do vrlo ozbiljnih kriza identiteta. Naravno, taj problem može imati i osoba koja je, prema mojem mišljenju, slavna, točnije ona koja ne juri popularnost, nego na osnovi nekog svog čina zaslužuje biti »slavljena«. Mislim da do toga dolazi ako se izgubi iz vida to postignuće koje je osnova slave i bez kojega ju je ne samo nepotrebno, nego, kako vidimo, čak i opasno tražiti i očekivati.

Iako smo možda svakodnevno okruženi ovakvim primjerima i možda s poduzrenjem gledamo na njih, mislim da je svatko od nas barem jedanput u životu osjetio taj prvotni naboj pozitivnih emocija koji nas uzdiže kada ispunjavamo želje drugih. Nadam se da nitko nije osjetio koja je druga strana te navike, ali znam koliko je ona poučna. Jer, čini se, mi cijeli svoj život hodamo po žici, održavamo ravnotežu isprva na maloj visini od tla, a s vremenom na sve većoj. Svi smo mi poput hodača po žici, koji pažljivo, nogu pred nogu, prelazi tanku nit preko koje katkad vodi jedini put. I mi, stvarni hodači po žici, imamo publiku i gledatelje koji žele da ih se zasjeni. Ali mi nemamo sigurnosnu mrežu koja će ublažiti naš pad i često nas svaka nepromišljena, neuvježbana akrobacija može jako povrijediti, čak stajati života. No, svaki dobar hodač po žici ima malu tajnu: on pada, ustaje, pa zatim ponovno pada, i tako nebrojenoputa, kroz to vježbajući ravnotežu, koncentraciju i samokontrolu, svedok uspješno ne prepleše žicu i dođe do cilja.

Hrvatski odjeli u subotičkoj gimnaziji

Dobrodošli!

O hrvatskim odjelima u našoj školi razgovarali smo s profesorom i razrednikom Zoranom Nagelom, ali i s učenicima drugog i trećeg razreda...

Piše: Maja Brustulov

Osmaši imaju veliku muku u vezi odabira srednje škole koju žele upisati. Moje opredjeljenje bila je subotička Gimnazija »Svetozar Marković« i to opći smjer na hrvatskom jeziku. Nakon dvije godine u ovoj školi nisam se pokajala. Moji prijatelji me podržavaju u svemu, jedni drugima izlazimo u susret i dobro funkcioniramo kao zajednica. Moj razrednik je profesor geografije Zoran Nagel, s kojim smo razgovarali na temu – zašto upisati hrvatski odjel u gimnaziji?

KUŽIŠ?!: Subotička gimnazija je oduvijek bila elitna škola. Možete li nam predstaviti opći smjer na hrvatskom nastavnom jeziku u ovoj školi?

Gimnazija je tako i nastala, kao elitna škola u svakom sustavu. U našem gradu

postoje tri gimnazije, jedna je na mađarskom nastavnom jeziku, jedna je biskupijska Gimnazija, a ovo je, da tako kažemo, građanska Gimnazija koja ima nastavu na tri nastavna jezika. Što se tiče nastave u Gimnaziji u hrvatskim odjelima, u svakoj generaciji postoji jedan odjel na hrvatskom nastavnom jeziku, općeg je tipa, to je neka sredina između društveno-jezičkog i prirodno-matematičkog smjera gdje su svi predmeti ravnopravno zastupljeni i omogućavaju učeniku da nakon završene Gimnazije može upisati bilo koji od fakulteta, bez obzira radi li se o prirodnim fakultetima (matematika, informatika, kemija, fizika) ili o društvenim (pravo, ekonomija, jezici, politikologija).

KUŽIŠ?!: Kakva je prohodnost s hrvat-

skog smjera na fakultete, posebice one u Hrvatskoj?

Jedna od prednosti pohađanja nastave na hrvatskom jeziku u Gimnaziji je to da vi za 4 godine čujete živu riječ, što koristite literaturu na hrvatskom nastavnom jeziku, to znači da ste u prednosti za razliku od onih koji slušaju nastavu na srpskom ili mađarskom jeziku, a žele studirati u Hrvatskoj. Vama je lakše svladati gradivo potrebno za polaganje prijemnog ispita, odnosno položiti državnu maturu u Hrvatskoj. No i pored toga, učenicima koji žele studirati u Hrvatskoj je potrebno da se još dodatno pripreme, jer je ta državna matura mnogo ozbiljnija i mnogo teža nego što je matura kod nas u Srbiji. Tamo učenici polažu hrvatski jezik, strani jezik i one predmete koji su im potrebni za određene fakultete. Problem je najviše to što postoji razlika u planu i programu između Republike Srbije i Republike Hrvatske i učenici moraju svladavati gradivo koje je i kod nas propisano, plus gradivo koje se izučava iz određenih predmeta u Republici Hrvatskoj.

KUŽIŠ?!: Malo je poznato da učenici hrvatskog smjera imaju besplatne dopun-

ske sate iz matematike i kemije koji se organiziraju u Hrvatskoj čitaonici, pored regularne nastave u Gimnaziji. Također, učenicima hrvatskoga smjera dostupna je besplatna članska karta u subotičkoj Gradskoj knjižnici, a učenicima putnicima pokrivaju se troškovi prijevoza...

Da, sve je to točno. Odjel za obrazovanje HNV-a, skupa s drugim institucijama je omogućio određene beneficije za učenike koji pohađaju nastavu na hrvatskom nastavnom jeziku. Osim matematike i kemije, mogu se organizirati sati i iz bilo kog drugog predmeta, ukoliko postoji potreba, u Hrvatskoj čitaonici.

KUŽIŠ?! Ove školske godine vodili ste učenike svih hrvatskih odjela na ekskurziju u Zagreb, na Sajam knjiga. Kakav je bio program posjeta?

Išli smo na jedan dan i malo smo vremena imali. Bilo je bitno da povedem što više učenika na Sajam knjiga, da pogledaju kako je tamo, da ga usporede sa Sajmom knjiga u Beogradu, na koji su isto neki učenici išli i usput da pogledamo nešto od grada, da se susretnemo s prijateljima i rođacima koji su tamo i, na koncu, tih 5-6 sati koliko smo boravili u Zagrebu da se i lijepo provedu. Na sajmu smo dosta literature kupili, što ja kao profesor, što učenici. Jedan dio učenika je poslije toga otišao sa mnom u razgledanje grada i posjetili smo najvažnije institucije koje smo mogli posjetiti u tih nekoliko sati. Vidim da postoji interes i mislim da ću i ove godine organizirati sličnu ekskurziju, probat ću na dva dana, ali to iziskuje i povećane troškove, noćenje, hrana itd., tako da ćemo još vidjeti kako će sve proći.

KUŽIŠ?! Ispraćaj maturanata je upečatljiv doživljaj za svakog učenika. Poznato je da vi imate ideju da se učenika na hrvatskom smjeru isprati na malo drukčiji

ANKETA: Što mislite o hrvatskim odjelima?

»Hrvatski odjeli su dobri jer otvaraju mnogo vrata i imamo veće mogućnosti studirati u Hrvatskoj, za razliku od naših vršnjaka na drugim smjerovima« – Ksenija Benčik, 2.f

»Pohađanje nastave na hrvatskom jeziku bih svakom preporučila, prije svega zbog toga što imamo puno povlastica koje drugi možda nikada neće imati, kao što su: mogućnost odlaska na more s prijateljima iz odjela, besplatne udžbenike i mjesečne karte, što je nama putnicima velika olakšica« – Tatjana Čović, 2.f

»Ima puno bunjevačkih Hrvata koji trebaju i zaslužuju imati pravo školovati se na svom materinskom jeziku. Dobro je što možemo učiti na našem jeziku i svi koji žele studirati u Hrvatskoj trebaju iskoristiti ovu priliku« – Martin Sudarević, 3.f

»Dobro je što postoji hrvatski smjer i što možemo učiti hrvatski jezik, ali i saznati nešto više o kulturi Hrvatske« – Ivan Benčik, 3.f

način. Možete li nam reći nešto više o tome?

Ideja je bila da učenici koji pohađaju hrvatske odjele pred kraj školske godine naprave program za maturante. Bio bi to kratki program na jednom satu, koji bi, da tako kažemo dao »krunu« za kraj njihovog školovanja u ovoj školi. O detaljima ne bih, to bi trebalo biti iznenađenje...

KUŽIŠ?! Što je, prema Vašem mišljenju, prednost gimnazije u odnosu na druge srednje škole?

Ja bih uvijek stavio gimnaziju na prvo mjesto, posebno za one koji žele raditi na sebi, nastaviti dalje sa školovanjem, jer im gimnazijski program daje solidnu osnovu za studij, bez obzira na to što odaberu.

Bilo da je viša škola, bilo da je fakultet, u našoj zemlji ili u inozemstvu.

KUŽIŠ?! Trebaju li se osmaši plašiti nečega pri upisu u gimnaziju? Obično kruže priče kako je gimnazija nepodnošljivo »teška« i da se mora mnogo učiti. Je li ovo istina?

Mora se učiti, to je normalno. Cijelog života mora se učiti, a ako se već upiše gimnazija, mora se biti spreman na to da se uči, budući da se u gimnaziji dobiva izvrsna kvaliteta nastave, sva moguća pomoćna sredstva, što omogućava i olakšava učenje. U usporedbi s drugim školama, ima više da se uči, ali to ne treba biti nešto što odbija učenike od upisa u gimnaziju. Stoga, dobrodošli!

NAREDBA MINISTARSTVA PROSVJETE

Mala matura samo u školama?!

Mala matura se može dostojno proslaviti i u školi, uz puno manje »pompe« i novaca

Piše: Željka Zelić

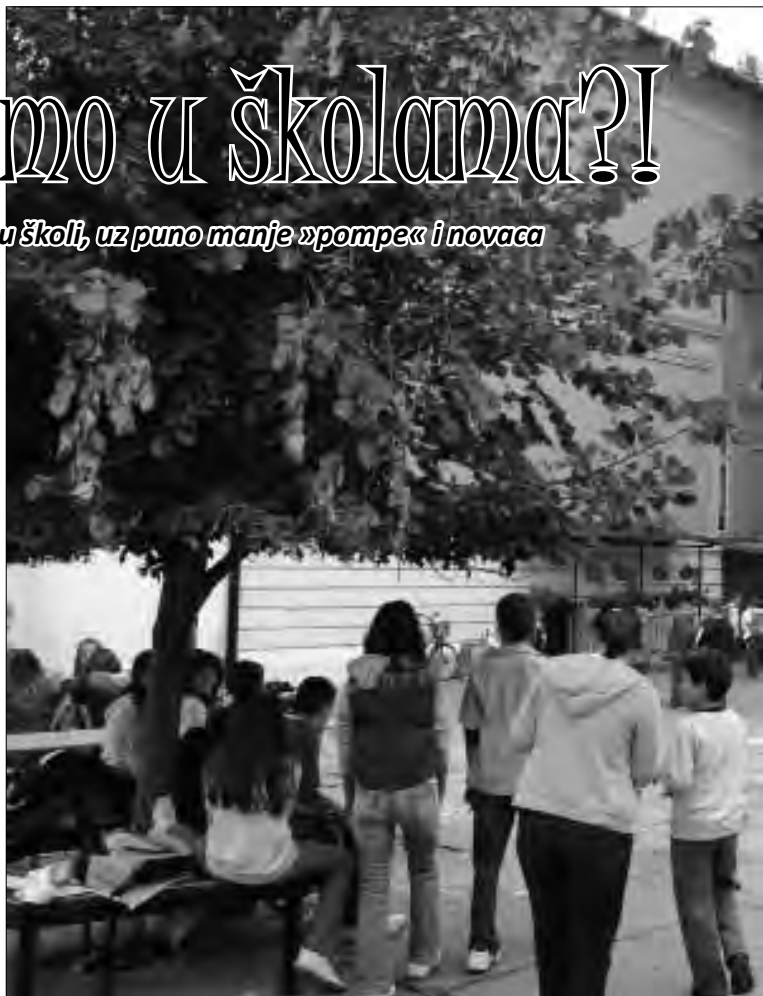
U dnevnom listu »Blic« od 15. svibnja ove godine, objavljena je vijest o konačnoj naredbi Ministarstva prosvjete da se mala matura proslavi u školi, što je, kako piše ovaj list, većina roditelja dočekala s olakšanjem. »S druge strane, učenici odbijaju provod u restoranu zamijeniti školskim ambijentom, a u tomu ih čak podržavaju i mnogi ravnatelji koji su već ugovorili aranžmane za malu maturu, pravdajući se time da je odluka Ministarstva 'stigla suviše kasno', navodi se u »Blicu«.

Naime, prema napisima ovoga lista, obveza slavljenja mature u prostorijama osnovnih škola predviđena je prijedlogom Zakona o osnovnom i srednjem obrazovanju, ali se na njegovo usvajanje čeka od početka godine. Kako bi školsko slavlje ipak od ove godine postalo praksa, Ministarstvo je ravnateljima osnovnih škola prosljedilo obvezujuću uputu da malu maturu ne slave u kavanama i restoranima.

Nekad i sad

Više puta u KUŽIŠ?!-u sam upozoravala na pošasti suvremenoga društva koje se ponajviše mogu primijetiti i osjetiti na djeci osnovnoškolskoga, ali i srednjoškolskog uzrasta, koji sve više roditeljima, ali i društvu u cjelini izmiču kontroli, a nerijetko je zapravo teško odrediti ide li npr. neka djevojka u osnovnu ili srednju školu (što je često povezano s potrebom da se »bude«, odnosno izgleda starije, a o čemu sam pisala u jednom od prijašnjih brojeva KUŽIŠ?!-a). Iako će mi možebitno mnogi proturječiti da se ne trebamo pozivati na prošlost i uspoređivati vrijeme od prije petnaest i više godina s današnjim jer su se i vremena promijenila, smatram da je uvijek dobro prisjećati se i pozivati na »ono što je bilo«, jer samo učeći iz prošlosti (povijesti) možemo donositi dobre (ili makar malo bolje) odluke u sadašnjosti, jer se podrazumijeva da bismo trebali učiti iz ranije počinjenih pogrešaka.

Osobno pripadam generaciji koja je malu maturu proslavila u tadašnjem Domu JNA u Subotici i sjećam se da je to bila večera na kojoj je bilo i glazbe (vjerujte, ne sjećam se je li bila »živa« ili je netko puštao, toliko o tome da se ti događaji pamte cijeli život), prije koje su nam dodijeljene diplome i knjige (na kojoj su svečanosti sudjelovali i članovi obitelji). Štoviše, sve je bilo gotovo do ponoći, jer je u to vrijeme (a to je bilo prije nepuna dva desetljeća) bilo nezamislivo da dijete od 15 godina ostaje u gradu do 2, 3, pa i više sati izjutra. Mnogi od nas tada su prvi puta obuli štiklice (čitaj kako piše, dakle, ne štikletine u kojima ne znaju hodati, kako je to danas običaj kod većine djevojaka) i odjenuli malo svečaniju haljinu i odijelo. Sveukupno nije bio neki udar na roditeljski džep. Već u to »moje vrijeme«, koje priznat ćete nije bilo tako davno, način proslave male mature bio je daleko »slobodniji« nego što su to imali moji roditelji... Neminovno je dakle da se i način proslave mature mijenja kako se mijenja društvo. Međutim, možemo li određeni način slavlja,

kada se slavlje pretvori u »paradu pijanstva i kiča« iz Đoletove pjesme, opravdati tek time da djeci (upravo tako kako i piše, dakle, DJECI!) trebamo dopustiti tu slobodu da do zore lumpaju u kavanama, a mnogi se od njih vrate pijani, nekolicina završi na triježnjenju u bolnici?

Današnje djevojke tako već za malu maturu unaprijed dobro znaju i kakvu haljinu žele, i kakvu frizuru i boju kose (ne mogu tvrditi 100%, a mislim da je u to već spomenuto moje vrijeme kosa nije smjela bojati!), i kakve nokte i gelove na noktima!, tko će ih i gdje šminkati, koji će parfem staviti... I ne pitaju za cijenu, iako prosječna proslava male mature košta od 150 do 300 eura, budući da restoran košta oko 30 eura, a na haljinu, cipele, tašnu, frizuru, šminkanje, manikuru i pedikuru ode barem još pet puta toliko. Zato se mnogi roditelji (nikako ne s pravom) dovijaju na razne načine kako bi u općoj besparici svojim mezimicama (jer i dalje tvrdim da su dečki skromniji) i mezimcima osigurali sve željeno kako bi se toga dana sjećali još dugo... A ja pak odgovorno tvrdim da će se malo tko nakon petnaest i više godina sjećati svih tih detalja (jer im dijete od 14-15 godina ne može biti dorašlo), kao na primjer proslave velike mature ili završetka studija. To se vjerujem pamti cijeloga života.

Ispravnost odluke

»Još od početka školske godine u više navrata nagovještavali smo da će se mala matura slaviti u školi. To je primjereno djeci od 15 godina, jeftinije je, a o njihovoj većoj sigurnosti suviše je i govoriti«, ističu u Ministarstvu koje je ovakvu odluku donijelo. Ravnatelji škola pak kažu da je Ministarstvo naredbu trebalo

uputiti puno ranije jer su mnoge škole već ugovorile aranžmane za proslavu male mature i ne znaju kako u kratkom roku tako veliku proslavu organizirati u školi. Aktiv ravnatelj osnovnih škola u Nišu odlučio je čak da se završetak osnovne škole proslavi kao i dosad.

Međutim, sasvim je sigurno točna tvrdnja ravnatelja jedne beogradske škole koji se slaže da djeci nisu primjerene kavane i restorani, ali da će »učenici poslije sigurno sami organizirati svoju proslavu u nekom klubu«. Međutim, tada će za eventualne propuste ili incidente biti odgovorni njihovi roditelji, a ne nastavnici, Ministarstvo, itd. Ministarstvo je, dakle, zauzelo jasan stav koji glasi da nema slavlja izvan škole. Odluka Ministarstva mogla bi dobiti sve više poklonika ako se zna da su mature bile predmet brojnih zlouporaba, a kako tvrdi Milorad Antić iz Unije sindikata prosvjetnih djelatnika Srbije, jer u Beogradu se točno zna koji restoran koju školu drži i koji fotograf slika. »U cijenu restorana uračunate su čak i dnevnice nastavnicima i određeni postotak koji ide ravnatelju. To je neprihvatljivo, a sve ide pod izlikom da djeca hoće slaviti baš u tom restoranu. Da ne govorimo o točenju alkohola«, kaže Antić za »Blic«.

Osvrnemo li se malo oko sebe, onda shvaćamo da zapravo ni nema neke velike razlike između slavlja male i velike mature, budući da je i ovo prvo stavljeno »na višu razinu«. Međutim, postoje neke škole u kojima se mala matura unatrag nekoliko godina, i prije ove zabrane Ministarstva, proslavlja izričito u školi, do najviše jedan sat poslije ponoći. Djeca su opuštena, dotjerana primjereno svojim godinama. Tijekom proslave nitko ne može ući u školu ni izaći, obično roditelji dolaze po djecu, a sveukupno roditelje stoji od 15 do 20 eura.

Mišljenja roditelja i djece

Sasvim je jasno da dok god učenici za svoje ideje proslave male mature dobivaju potporu nastavnika, takav će način proslave biti jedini moguće prihvatljiv. A evo što o odluci Ministarstva komentirajući vijest misli jedan od maturanata: »Upravo završavam osmi razred i žao mi je što ćemo maturu slaviti u školi. Bi li vama da imate 15 godina bilo ljepše otići u neku malu kavanu, uz sok, glazbu i lijepo društvo, ili u dvorani za tjelesno koja užasno smrdi? Ja mislim da biste išli u kavanu... Zašto ne bismo otišli u kavanu? Naravno, uz zabranu cigareta i alkoholnih pića? Hoćemo li imati glazbu u školi (ovisi o školi, naša sigurno neće)? Neka se malo stave u našu poziciju! To je večer koju trebamo pamtiti cijeloga života! A sigurno ne bih volio tu večer pamtiti po onoj dvorani. Možda su u pravu u vezi novaca naših roditelja? No, zašto nama (djeci) dopustiti da kupujemo te preskupe stvari? Krivnja je roditelja što nam previše dopuštaju. Ja sam iz prosječne obitelji, majka radi, otac je bez posla, što i nije tako loše u današnje vrijeme, i naučio sam biti skroman. Traperice i košulja koštaju otprilike 3000 dinara, tenisice ne moraju biti one preskupe od 10000 dinara i više, a ako se malo potraži nađu se lijepe tenisice i za 4000 dinara. Mislite li da će oni što troše 200 eura za sve to, proslava u dvorani spriječiti da potroše 200 eura? Mislim da ne«.

Na prijedlog roditelja na nekim od foruma, da bi za djecu te dobi (do 18 godina) trebali postojati posebni klubovi koji, nažalost, ne postoje, sasvim se razumno čini tvrdnja jedne majke koja piše: »Jedini klubovi za djecu do 18 god. (jer oni to i jesu-djeca), trebaju biti dnevni klubovi s nekim zanimljivim sadržajem gdje se mladi mogu okupljati, družiti i zabaviti, ako hoće skupa učiti, crtati, gledati filmove, igrati igrice, jer to su aktivnosti primjerene njihovom uzrastu. Ne treba ih tako rano navikavati na kavanski stil života, jer već s 14-15 godina počinju misliti da se društveni status stječe u separeu poslije ponoći. Mislim da je rijetkim institucijama doista stalo do djece, mnoštvo je onih što ih (zlo)rabe da bi se okoristili«.

Neki čak tvrde da je situacija takva samo u većim gradovima te im poručuju: »Djeca s 13-14 godina ni ne pada na pamet izlaziti po kavanama. A vi sigurno živite u velikom gradu gdje su i ljudi i djeca podivljala od dobrih uvjeta za život i masne hrane. U mom gradu nema ni McDonald'sa, ni kavana, ima nekoliko vrlo pristojnih restorana, a klubovi nam nisu ni potrebni jer od gradiva nemamo vremena ni glavu podignuti, a kamoli divljati. To je stvar odgoja«. Na to bi se mišljenje moglo nadovezati mišljenje jedne majke koja kaže: »Nije mi jasno zašto stalno svaljuju krivnju na nastavnike. Roditelji o svemu odlučuju godinama unatrag. Nastavnici dolaze jedino ako ih pozovu. Upravo ti 'fensi' roditelji podižu cijenu manikura, pedikura, šminka, frizura i haljina od 200 eura«.

Uzmemo li u obzir sve, oni koji podržavaju odluku Ministarstva, ali i oprečne stavove, ispada da su djelomično u pravu i jedni i drugi. No, kao i kod svih drugih spornih zakona, pitanje je postavljanja granice do koje se smije ići, a postavljanje granica odgovorna je zadaća u kojoj moraju sudjelovati relevantne institucije i stručna javnost.

Upravo iz tog razloga, smatram da se mala matura može dostojno proslaviti i u školi, uz itekako dobru glazbu i DJ-a, i da i na takav način djeca mogu dostojno (i uz puno manje »popme« i novaca, za što će se moći »ispucati« kada za to dođe vrijeme i kada sami budu zarađivali) proslaviti prelazak u jedno novo, za nijansu odgovornije razdoblje života.

SUSRET MLADIH SUBOTIČKE BISKUPIJE U BAČU

Radujte se u Gospodinu uvijek!

Tekst i fotografije: A. Sudarević

Mladi vjernici iz Subotičke biskupije okupili su se 12. svibnja, na već tradicionalnom godišnjem odredištu – u Baču. Susret, koji je ove godine okupio oko 300 sudionika, započeo je okupljanjem u župnoj crkvi svetog Pavla, gdje ih je srdačno dočekaio domaćin župe vlč. Josip Štefković. Geslo i tema susreta bio je naslov papine poruke za ovogodišnji Svjetski dan mladih – »Radujte se u Gospodinu uvijek!«.

Ovogodišnji predavač, vlč. Dragan Muharem je tumačeći papinu poruku istaknuo kako čovjek svoju trajnu sreću i istinsku radost postiže samo ako ju temelji u Gospodinu.

»Današnji je svijet pun raznih izazova, opasnosti i ponuda te stoga na krivi način predstavlja trajne vrednote u zatamnjenom svijetlu. Zato je zadatak mladoga kršćanina pokušati živjeti u blizini Onoga koji je svijetlost svijeta. Tako čineći otvara

se mogućnost ostvariti Pavlov poziv na radost«, pojasnio je vlč. Muharem.

Nakon predavanja, mladi su bili podijeljeni u skupine u kojima su nastavili razgovarati o papinoj poruci. Mons. Stjepan

Beretić ostao je s krizmanicima u crkvi, gdje im je držao predavanje. Poslije rada u skupinama uslijedio je sportski dio susreta na tvrđavi. Dio je to susreta kojega svi iščekuju – igranje nogometa, odbojke, razgovori, sklapanje novih prijateljstava.

Potom je u kino dvorani održan plenum, gdje je svaka skupina predstavila svoj rad. Na završetku susreta uslijedilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio subotički biskup mons. Ivan Penzeš. U propovijedi je naglasio kako kršćanin mora biti čovjek vjere i povjerenja u Boga. Svaka osoba je pozvana odgovoriti na izbor koji se pred nju stavlja. Ovo je lakše izvršiti ako je naša vjera povezana s iskustvom razuma, kazao je biskup.

Cijeli susret pratio je zbor udruženih VIS-ova: Ritam vjere, Markovi lavovi, Apostoli Radio Marije te mladih iz župe Isusova uskrsnuća u Subotici.

Susret mladih Subotičke biskupije organizirali su animatori iz Ureda za pastoral mladih, uz pomoć župljana iz Bača i vlč. Josipa Štefkovića.

U mojoj zemlji čudesa

Nekada se osjećam usamljeno, tužno, nemoćno, daleko i prazno. Tada želim pobjeći i nestati. Želim da nestane svo zlo, želim da sam vjetar, da letim, da budem slobodna, da dišem punim plućima, da idem kuda hoću. I tada maštam i sanjam. U tim svojim maštanjima stvorim svoj mali svijet čudesa. Svijet u kojem su svi sretni i nasmijani, gdje su svi raspoloženi, svijet u kojem ljudi uživaju u životu, gdje ljudi jednostavno dišu punim plućima ne brinući za svoje sutra.

Kao mala, moj svijet čudesa je bila bajka, vrlo slična Alisinom svijetu čudesa... Sada, kada sam odrasla, shvatila sam da sam previše očekivala i da je to stvarno nemoguće, pa sam počela živjeti u čudesnom svijetu koji je mnogo realniji i koji se, nažalost vrlo teško, ali može ostvariti... Svijet pun smijeha, ljubavi, radosti, uzajamnog pomaganja i razumijevanja drukčijih osoba je moj svijet. Svijet u kojem nema ubojstava, narkomanije, mržnje među narodima, svijet bez ratova... U mom svijetu nema interneta, televizije, niti ijedne društvene mreže. Umjesto sjedenja po nekoliko sati za kompjutorima, mladi se šetaju, idu na izlete; jednostavno se druže i grad je uvijek pun nasmijanih lica mladih osoba. U školi profesori očekuju i nemoguće od nas, svatko misli da je njegov predmet najbolji i očekuju da njega najbolje naučimo, ali ne prihvaćaju činjenicu da imamo još petnaestak predmeta i profesora koji isto misle. Također, danas mladi i sa završenim fakultetima nemaju posao, jer se posao plaća. Mladi, i ja skupa s njima, se sve više borimo s ovom okrutnom sadašnjicom. Od silnog razmišljanja o budućnosti, gdje i kako ću živjeti zaboli me glava i onda pobjegnem u svoj tajni i maleni svijet čuda. U njemu je sve suprotno od stvarnosti. Škole su nam, doslovce, druge kuće i profesori su naši prijatelji. Svaki dan imamo neku zabavu, natjecanja, i djeca, tj. učenici jedva čekaju doći u školu. I postoji samo jedna golema škola u koju svi skupa idemo i koja nam otvara mogućnosti da upišemo koji god fakultet želimo. A poslije fakulteta ne moramo čekati na posao već tijekom studija svi imamo neki osiguran i stalni posao. U današnjici sve više djece se razboljeva i nažalost jako puno djece umire, ali u mom svijetu nije tako. U njemu jednostavno nema bolesti,

jer se svi hrane i žive zdravo, a svi umiru u dubokoj starosti. U mom svijetu čudesa nitko nije gladan ni žedan, i nema nijednog napuštenog djeteta. Ratovi, koji su podijelili mnoge države i koji su sa sobom odnijeli mnogobrojne ljudske živote, kao i mržnja među ljudima koja vodi do ratova, u mom su svijetu nepoznate riječi. Pored ratova i mržnje, nepoznate riječi su i nacionalizam, rasizam i ostale neljudske osobine. Kao što smo i pred Bogom svi isti i jednaki, tako smo i u mom malom svijetu svi isti, bez obzira koje si nacije, boji kože, vjere. Također, u mom svijetu svi ljudi putuju, odlaze na more, obilaze druge kontinente i upoznaju druge kulture i narode. Isto tako se i ja u svom svijetu čudesa, sa svojim prijateljima, spremam na veliki put oko svijeta i baš kao što su veliki znanstvenici pridonijeli svijetu svojim istraživanjima i mi se nadamo da ćemo otkriti nešto novo što će biti od velike važnosti za sljedeće generacije. Sve više je u svijetu nevjernika i antikrista, ali u mom svijetu su

svi vjernici i crkve su uvijek pune laika, koji dolaze u njih da se napune Božjom ljubavlju i blagoslovom. U mom čudesnom svijetu nikada se ne odrasta i ljudi se trude uvijek ostati djeca u duši. Teže k tomu da se uvijek raduju malim stvarima, da nikada ne očekuju ništa veliko. Raduju se početkom proljeća kada se sva priroda budi iz dubokog zimskog sna, ne smetaju im ljetnje vrućine nego uživaju na morima, bazenima i raznim kupalištima sa svojim dragim osobama; sumorna jesen ljude rastužuje, ali je jako vole kao i plodove koje ona donosi, dok zimi uživaju na odmorima s obiteljima i prijateljima i raduju se snijegu.

Svijet bi bio prekrasan kada bi ljudi živjeli kao i u mom čudesnom svijetu, ali trenutačno je to nemoguće. U današnjici, kada je sve manje posla, a sve više gladi, kada ljudi svašta rade samo da bi priuštili najosnovnije svojim obiteljima, teško je ostati pozitivan i nasmijan. Ljudi zaboravljaju da je život kratak i nemaju vremena za uživanje, jer je danas cijeli svijet užurban. Sve više je ratova, bolesti, gladi i siromaštva, a sve je manje ljubavi... Stvarnost je, nažalost, takva, ali ja imam svoj svijet čudesa, svoju malu oazu mira, ljubavi i poštovanja.

Ana Dujić, Srijemska Mitrovica

Morati ili ne?

Piše: Ivan Kovač

»Nema više vremena za čekanje«, Vojislav Despotov

čovjek mora umrijeti, moraju (!) postojati još neke stepenice na putu do pogleda na panoramu na vrhu tornja, na koje moramo zagaziti. Možda neke možemo preskočiti i ostaviti taloge prašine na njima, zauvijek. Možda, možda i ne. Možda je na svakoj od njih stražar koji će nas rasjeci sabljom ako ne »moranjski« zaga- zimo na jednu od njih. Dakle, na koje od njih stvarno moramo zakoraknuti?

Kao prvi stupanj (preskočimo proces rađanja) svakako je mo- ranje k postojanošću. Sve do razvitka svijesti u sljedećih par go- dina i stjecanja, te usvajanja društvenih normi, mi moramo – biti. Idemo korak dalje k motivu veselosti. Ako želimo uspješno dominirati vlastitim odlukama i uspješno proživljavati te od- luke (podsjetivši se psihologije – odluka je prihvatanje cilja, a svaki naš cilj predstavlja rast nove stepenice i naše slobodno koračanje na onu koja se šepuri ispred nas), moramo biti sretni. Jer, ako nas kroz život ne prati osmijeh, kakvo moranje možemo očekivati? Moraš raditi, moraš patiti, moraš se mučiti, moraš morati, moraš umrijeti! Vodi li nas to kuda? Želim čuti ime osobe koja je isključivo samoćom dospjela daleko. Suprotno veselosti, sljedeća stepenica bila bi motiv neveselosti, jedna od ključnih (u ograničenim dozama) za upoznavanje našeg identiteta, naših želja, našeg alter-ega i demona unutar nas koji nas ili bacaju u dodatna moranja ili potpuno brišu potrebu za njima.

Književnik Vojislav Despotov rekao je pametnu stvar: »Svi smo isti, jer svi smo različiti«. Predstavlja li to još jedno moranje da budemo različiti ili moranje da budemo isti? Ili oba?

Moranje k ljubavi je sljedeće. Neki skeptici bi odmahnuli ru- kom i nepromišljeno odbacili čovjekovu potrebu da voli i bude voljen. Čak i kućni ljubimci, sobne biljke, tehnološki aparati (računalo), hrana, a na kraju krajeva i vlastiti život ili život idola na koga se ugledamo predstavlja ljubav. I, suprotno od toga, mržnju.

Penjući se stepenik više, odrastanjem i socijaliziranjem, stječemo moranje za prihvaćenošću. Kako za prihvaćanjem sebe od strane nas samih, tako i od strane drugih. Čime se vraćamo na moranje postojanja, veselosti, tj. neveselosti, različitosti i jednakosti i naposljetku ljubavi (mržnji), ali pritom ne postavivši se stepenik niže gdje smo premostili ova moranja, već stepenik više, gdje smo kroz druga moranja iskazali potrebu za starim. I tako u nedogled, do vrha tornja i pogleda na panoramu grada kojeg smo sagradili koračanjem stubištem.

Tada ćemo staloženo moći vidjeti gdje nas je dovelo naše moranje ili nemoranje, ali tada neće biti mjesta za ispravljanje pogrešaka, jer neće biti više potrebe (ni sposobnosti) za moran- jem. Ostat će samo velika, proždiruća rupa bez dna – stvorena propadanjem stepenika koji više ničemu ne služe – u koju ćemo spokojno upasti, bez pravog moranja za tim.

»Ništa se ne mora!«, kako je lako praznoglavo to reći. Opće filozofski uzeto, naravno da se ništa ne mora – život je nirvana u kojoj rastu rajski plodovi mu- drosti i vječnog života, gdje teče med i mlijeko... Ipak, uzimajući u obzir potrošnost ljudskog organizma i njegovog trajanja u for- mi koju nazivamo životom, što je ono što čovjek zaista, neprikos- noveno mora? Ignorirajmo sada onu beznačajnu činjenicu da

DNEVNIK JEDNE TINEJDŽERICE

Shoppingholizam

Je li vam poznat osjećaj kada se nalazite u obližnjem butiku koji je prije neki dan stavio većinu vaše omiljene garderobe na sniženja preko 70 posto? Svaki dan ste prolazili tuda u školu ili na posao, promatrajući izlog i već ste zamislili sebe u novoj odjevnoj kombinaciji jarkih boja. Naravno, tako nalaže moda, sezona proljeće/ljeto 2012., a vi pošto ste veliki ljubitelji »F TV« kanala, znate što je sada aktualno.

Zvuči li možda poznato? Usput, u rukama imate 5 vreća sa stvarima, a vaš novčanik skoro što ne zaplače. Nakon toga, odlazite doma i niste pretjerano zadovoljni! Mislite kako postoji samo jedna solucija u ovom slučaju. Opet u kupovinu!

No, stanite! Postoji velika vjerojatnost da ste se zarazili virusom poznatim za ovo stoljeće. Nije ni ptičji, ni svinjski grip. Vaša dijagnoza, prema psiholozima i drugima koji vas malo bolje pogledaju dok hodate ulicom s punim vrećama – shoppingholizam.

Bez panike. Niste sami. Milijuni drugih žena (budući da ova »bolest« najčešće zahvata »slabiji« spol) bore se sada, ali nije to neka novost, neki trend 21. stoljeća. Još u 19. stoljeću javlja se ovaj sindrom. Ako ste čitali francuskog pisca Gustava Flauberta prepoznat ćete slične simptome u njegovom romanu »Madam Bovary«. Protagonistica ovog djela je opčinjena kupnjom koja joj pomaže, poput terapije, zbog nedostatka ljubavi. Upravo ona može poslužiti mlađim naraštajima da uče na njezinim pogreškama. Čitavši njezinu priču, može se štošta naučiti i usput se izliječiti!

Emma Bovary je voljela raskoš i nikad to nije poricala. Zamišljala je svoj život poput najljepše bajke, što joj se kasnije obilo o glavu. Inspiraciju je crpila iz modnih časopisa koje je znala prelistavati po par sati dnevno. Nezadovoljna i nezasićena, pronašla je lijek za svoje frustracije. Zatišje na ljubavnom planu po principu – previše žaba, malo prinčeva. Smatrala je da će uspjeti ako si priušti gomilu skupocjene odjeće rađene od najboljih materijala kao i s njegovanjem svojeg tijela. Nemojte me sada pogrešno shvatiti. Zalažem se da sve žene trebaju biti lijepe i njegovane, ali odlazak u drugu krajnost stvara sasvim drukčiju sliku o dotičnoj dami. Treba izgledati i osjećati se besprijeorno (Tko voli sebe, voli i druge!), ali postoje granice. Gospođa Emma se nikada nije osjećala potpunom. Nikada ništa nije bilo u potpunosti dobro. »Samo najbolje je dovoljno dobro«. Znala je padati u depresiju nakon svake kupnje, čak i takve gdje bi sebe »obradovala« najfinijim kašmirom i dijamantima. Kako bi kročila u kuću, počela bi jecati, pala bi u očaj, što opet vodi u niz drugih problema – pronašla bi utjehu u alkoholu...

Nedostatak ljubavi i pažnje se kod nje kompenzirao shoppingom bez kraja. Ah, draga Emma. Možda si previše časopisa prelistala i pročitala idilične priče o sretnim ljubavima s poznatim krajevima »I živjeli su sretno do kraja života...«. Ne bih htjela zvučati surovo, ali vjerojatno je problem upravo bio u tebi. Ništa ti nije bilo po volji i uopće se nisi trudila usavršiti svoj »vrt«. U tome i jest čar življenja. Stvoriti nešto ni iz čega, ukrotiti muškarca, pronaći svoj mir, napraviti svoj kutak i predstavljati pravi primjer nama, ženama 21. stoljeća. To nije nimalo lak posao, ali se već stoljećima smatra »životnim zadatkom«.

Obraćam se svim kupoholičarkama. Normalno je ponekad svoje neuspjehe prikrivati i pronaći sredstvo za opuštanje, no

uvijek u svemu treba biti umjeren. Dovoljna je mala doza da nestane neuroza!

Na osnovi Emmina primjera, možda ste postali odlučniji u namjeri da promijenite stav, postanete jače i prihvatite činjenicu da ste potencijalne kupoholičarke. Najbolje rješenje je da se vaša šetnja gradom ne pretvori u razgledanje izloga. Od 19. stoljeća promijenilo se mnogo toga, ali ipak, neke stvari neće se nikada promijeniti. Žene će kupovati! Doći će petak večer i trebat će izići u grad. Djevojke će ritualno ponavljati riječi – »Nemam što obući !« A pun orman stvari...

Knjiga »Madam Bovary« je veoma inspirativna i brzo se čita. Svima ju preporučam! Ako ste u prilici, ako imate viška slobodnog vremena, knjiga je uvijek pravo rješenje. A sniženja će već moći pričekati.

Donna Diana Prčić

KUŽIŠ ?!

EDO MA

AAJKA

Ex-yu pop riznica: Tihomir Pop Asanović – »Majko zemljo« (1974.)

Dragulj jugoslavenskog fusion rocka

Piše: Robert Tilly

Jedan od najboljih jugoslavenskih klavijaturista Tihomir »Pop« Asanović rođen je 1948. u Skoplju. Sa šesnaest godina počeo je svirati s Velikim plesnim orkestrom RTV Skoplje. Koncem šezdesetih godina minula stoljeća, u beogradskom Gradskome podrumu pratio je pokojnu legendu folk pjesme Tomu Zdravkovića, pa se otisnuo u Europu, gdje je pet godina svirao po klubovima. Po povratku, 1968. godine osniva sastav »Generals« s kojim je nastupao u inozemstvu i po jadranskoj obali. Paralelno svira s pokojnim Boškom Petrovićem i to najčešće na inozemnim jazz festivalima. Na osnovi tih nastupa, list »Jazz podium« proglašava ga četvrtim orguljašem u Europi.

Godine 1971. »Generals« prestaju s radom i Asanović postaje članom originalne postave sastava »Time«. S njima snima samo debi LP »Time« (Jugoton 1972.), a na Svjetskom festivalu omladine u Berlinu 1973. godine, s grupom »Time« izvodi vlastitu skladbu »Berlin« za koju dobivaju nagradu kao najbolji sudionici. Pjesma se našla i na kompilacijskoj ploči festivala objavljenoj u tadašnjoj Istočnoj Njemačkoj. Tijekom 1973. godine Asanović je na koncertima na-

stupao s »Yu grupom« i sastavom »Smak«.

Sljedeće godine snimio je solo ploču »Majko zemljo«, također za zagrebački Jugoton, na kojoj pevaju Josipa Lisac, Nada Zgur, Doca Marolt, Dado Topić i Janez Bončina, a svirali su Dragi Jelić – gitara, Mario Mavrin – bas, Ratko Divjak – bubnjevi, Pero

Ugrin – truba, Braco Doblekar – konge, te vodeći zagrebački jazz glazbenici. Pored Asanovića autori pjesama su Janez Bončina, Dado Topić i Miljenko Prohaska. Iste godine osniva Jugoslavensku pop selekciju u kojoj su najcjenjeniji domaći instrumentalisti i imaju zapažen nastup na BOOM festivalu u Ljubljani. Iz tog sastava, rujna 1976. godine nastaje grupa »September« koju predvode Asanović i Bončina. Uoči osnutka te grupe, Asanović objavljuje drugi LP za koji je kompozicije pisao s Dadom Topićem, a uz njih su pjevali Zdenka Kovačiček i Janez Bončina.

Asanović je tijekom sedamdesetih godine prošlog stoljeća ostvario renome pouzdanog instrumentalista, koji je vrlo često svirao s jazz glazbenicima, ali je prihvaćao isplative turneje po SSSR-u kao član raznih sastava među kojima je bila i sarajevska pop grupa »Pro arte«. Zatim se povukao sa scene, ranih 90-ih, i orijentirao se na trgovinu glazbalima.

Album »Majko zemljo« sadrži osam pjesama. Osim naslovne, te već spomenutog »Berlina« (koji ima dva dijela) to su: »Balada o lišću«, »Tema za pop«, »Rokenrol dizajner«, »Ostavi trag« i »Telepatija«.

Odlično producirana i prepuna vrsnih gostiju, ploča »Majko zemljo« ostaje draguljem domaće diskografske industrije, posebice fusion rocka s početka 70-ih godina 20. stoljeća.

SUPERMAN

Superman: Zvonimir Boban

Nogometni ban

Zvonimir Boban (Imotski, 8. listopada 1968.) legendarni je hrvatski nogometaš i sportaš koji je pored vrhunskih sportskih rezultata stekao i simpatije radi neustraživosti tijekom događaja koji je označio simbolički raspad SFRJ.

Bobanovo ime upisano je zlatnim slovima u povijest hrvatskog sporta, kao vrsnog kapetana i veznog igrača hrvatske nogometne reprezentacije. Igrao je u sredini terena, u dresu s brojem 10. Godine 1987. nastupa na U-20 Svjetskom prvenstvu u Čileu gdje osvaja zlato, a upravo je u finalu izveo posljednji jedanaesterac u seriji koji je odlučio pobjednika. Dvostruki je dobitnik Državne nagrade za sport »Franjo Bučar« kao član reprezentacije 1998. i osobno 2002.

Zvonimir Boban će kao i Davor Šuker te ostali koji su tada igrali ostati upamćen kao igrač zlatne generacije nogometaša koji su od osamostaljivanja Hrvatske pa sve do 1998. godine bilježili najveće rezultate hrvatskoga nogometa te na taj način pomogli da se prebrode tada zaista teški trenuci za naciju.

Zvone Boban je vodio, predvodio, te svojom igrom i pojavom držao reprezentaciju na okupu.

Pored zasluga za nogometnu vrstu, ostavio je značajan trag i u talijanskom nogometu te mu je priznanje odao jedan od najvećih klubova u Italiji, AC Milano. Našao se rame uz rame s velikanima koji su obilježili djelovanje ovog kluba, te tvrde kako je bio jamac

stabilnosti u osvajanju brojnih trofeja. Talijani su ga okarakterizirali kao jakog i pametnog te izuzetno talentiranog igrača. Pored priznanja koje je stiglo iz Milana, Bobana su svrstali u idealnu momčad stranaca u povijesti, serije A, što je još jedno od brojnih priznanja koje je ovaj nogometni vođa dobio. Većinu klupske karijere upravo je proveo u AC Milanu, s kojim je 1994. godine postao prvak UEFA-ine Lige prvaka, te je također osvojio 4 naslova prvaka Italije. Zbog svog iznimnog doprinosa uspjesima AC Milana, proglašen je najboljim stranim igračem u povijesti kluba. Veliku popularnost i nogometnu veličinu Zvonimira Bobana najbolje pokazuje veličanstveni, vjerojatno i najveći oproštaj od nogometa 7. listopada 2002. na Maksimiru, kada je Boban okupio mnoge nogometne legende, a prepun stadion uzvikivao njegovo ime.

Bio je član jugoslavenske i hrvatske nogometne reprezentacije za koju je nastupio na 51 utakmici i postigao 12 golova. Vodio je »Vatrene« kao kapetana EP u Engleskoj 1996. i do trećeg mjesta na SP 1998. u Francuskoj.

Za vrijeme njegove profesionalne karijere u nogometu, pamtit ćemo ga i po čuvenom udarcu na policajca kada je pokušavao obraniti Dinamovog navijača na neredima koji su nastali pred utakmicu Dinamo i Crvene zvezde na Maksimiru 1990. godine. Snimka skok-udarca na policajca obišla je svijet kao simbol odlučnosti Hrvata da se obrane od neslobode.

Pored nogometa uspio je završiti Filozofski fakultet, smjer povijest i tako pokazao svoju raznovrsnost i talentiranost ne samo na području nogometa.

Zvonimir Boban je u sretnom braku s poznatom dizajnericom Leonardom s kojom ima djecu za koju javnost čeka da vidi hoće li će barem malo krenut stopama svojih roditelja.

Vjerojatno je široj javnosti ostalo nepoznato da je Boban prilikom pokušaja igranja za Hajduk dobio odbijenicu, jer su smatrali kako ima pretanke noge.

Hrvatski radijski sportski komentator Ivo Tomić prozvao je Zvonimira Bobana u svojim prijenosima »zagrebačkim nogometnim banom«.

Priredio: N. P.

Anja Mioč, odbojkašica NS Volley Team-a

Visoka tehničarka

Odbojku je izabrala igrom slučaja, a danas osim što igra za novosadskog drugoligaša, sudi najmlađima u gradskoj ligi

Anja Mioč se odbojkom bavi desetak godina. Ljubav prema ovom sportu dogodila joj se spontano, poslije igranja folklor. Osim odbojkom, 23-godišnja Anja bavi se i odbojkom na pijesku, a od prošle godine sudi najmlađima u novosadskoj ligi. Igra poziciju tehničara, jer kada je bila mala njezin trener nije mislio da će porasti 185 centimetara. Anja je također studentica grafičkog inženjerstva na Fakultetu tehničkih znanosti, a poslije završene četvrte godine, kako kaže, planira upisati master studij.

Kako si izabrala odbojku?

Igrom slučaja. Prije odbojke sam išla na folklor i nešto sam slučajno prestala. Pošto sam htjela nešto trenirati, krenula sam na odbojku koja mi se kasnije jako svidjela i koju sam zavoljela. Ali da me je netko tada pitao zašto baš odbojka, ne znam ni sada zašto, ali je jako volim. Mogla je biti i košarka ili neka druga sekcija u školi, tako da je u pitanju slučajnost.

Za koje si klubove igrala i gdje sada treniraš?

Prvo je bila škola odbojke pri osnovnoj školi. Trener je skupljao djecu koja bi se voljela baviti odbojkom. Kada sam završila osmi razred otišla sam u svoj prvi klub »As« koji danas više ne postoji. Kasnije se taj klub spojio s »Vojvodinom«. U »Vojvodini« sam ostala par godina. Otišla sam poslije u Karlovce u »Partizan«, tamo sam bila jednu i pol sezonu. Taj klub se raspao zbog finansijske situacije. Poslije toga sam otišla u »Futog West«, to je dosta niža liga, ali sam igrala kako ne bih imala praznu sezonu. Ponovno sam se vratila u Novi Sad gdje treniram za »NS Volley Team«, koji je u drugoj ligi. Jako sam zadovoljna uvjetima koje mi pruža sadašnji klub, treniramo četiri puta tjedno. Vikend je, naravno, rezerviran za utakmice. Odnos s trenerom je odličan. Klub ulaže u nas, u vidu opreme, što je također vrlo bitno.

Na kojoj poziciji igraš?

Igram na poziciji tehničara. Tehničar je u biti glavni organizator cijele igre. Mnogi kažu da

je to mozak ekipe. Kada je utakmica dobro, svi hvale tehničara, međutim kada nije, svi krive tehničara. Nije baš neka zavidna pozicija. No, ja volim svoju poziciju koju igram. Inače, nisam željela tu poziciju, nego mi je bila nametnuta. Kada sam počela trenirati, moj trener je rekao kako neću porasti i kako netko nizak treba igrati tehničara. Međutim, poslije par godina sam izrasla. Tako sam danas jedna od viših u ekipi i sa svojih 185 cm igram na poziciji koja to ne zahtijeva. Ali, to nije mana nego dodatna prednost.

Na kojem ste mjestu na tabeli?

Zauzimamo peto mjesto od ukupno deset ekipa. Trenutačni cilj nam je zadržati to mjesto, jer nam je ostalo još četiri kola do kraja, realno nemamo šanse za neki bolji plasman. Dogodine se možemo nadati boljem plasmanu, pa možda i prvom mjestu. Liga u kojoj igramo je druga srpska liga. Druga liga je podijeljena na četiri grupe, a mi smo sada jedna grupa u kojoj ima deset ekipa, gdje se poslije prvoplasirani ukrštaju s ostalim grupama, a prve ekipe idu u drugu ligu, u viši rang. Bili smo jako optimistični na početku sezone, ali dosta nas je došlo sa strane. Mi smo jako dobre pojedinačno, ali dok se sve to uklopi na terenu treba vremena. Planiramo ići uzlaznom putanjom.

Kako vidiš položaj odbojke, osobito one ženske, u Srbiji?

Mislim da je sport dosta iskvaren, no i kada dodam činjenicu da smo žene nije baš kako treba. Mislim da iza svakog sportskog uspjeha, posebno danas u Srbiji, stoji finansijski moment. Svakom klubu treba natko da gura, jer drukčije nećeš uspijeti. Bez potpore nema rezultata. Također, mislim da je mnogo lakše voditi mušku ekipu nego žensku, jer trener koji vodi žensku ekipu više mora biti psiholog.

Počela si nedavno i suditi...

Prije godinu dana sam počela suditi kao odbojkaški sudac. Sudim mlađim odbojkašima u novosadskoj građanskoj ligi. To su djeca peti, šesti razred osnovne škole i oni su veoma slatki jer igraju srcem i raduju se svakom osvojenom bodu. Moja želja da budem odbojkaški sudac je ujedno i želja da ostanem u odbojci, da jednoga dana kada prestanem trenirati, mogu suditi.

Je li teško poštići sve te obveze na fakultetu i u odbojci?

Kada se dobro organiziraš nije teško. Međutim, ja sam sada na kraju studiranja tako da mi više nije teško. Ne mogu se sada sjetiti jesam li nekada imala neku situaciju da je nešto ispaštalo zbog obveza, ali ako je toga i bilo mislim da je prije fakultet ispaštao zbog odbojke.

Pismo iz New Yorka

Zemaljski show svemirske letjelice

Bio je to posljednji let povijesne letjelice koja je tri desetljeća čovjeku služila za istraživanja nepoznatih dimenzija

Piše: Tomislav Perušić

Po prvi je put čuveni space shuttle, ili svemirska letjelica, sletio u New York, iako ne pod svojom vlastitom silom, jer vlastiti pogon nikada nije ni imao. Letjelica zvana Enterprise, koja je nedavno nakon jednosatnog kruženja nad gradskim područjem stigla u njujoršku međunarodnu zračnu luku Kennedy, bila je prototip shuttleova koji su svojevremeno raketirani u svemir. Enterprise je dio povijesti čovječanstva i zahvaljujući i njemu, čovjek je dosegao nove visine i još jednom podignuo ljestvicu civilizacijskog razvoja našega planeta.

Enterprise je na svom posljednjem putu jahao na leđima ogromnog Boeinga 747 koji je poletio iz zračne luke Dulles u blizini Washingtona u 9.39 izjutra. Manje od sat vremena kasnije, ovaj je zračni par prourfao preko luke, pokraj Kipa slobode i do rijeke Hudson, dok je tisuće Njujorčana i turista slikalo i pozdravljalo događaj. Bio je uistinu poseban doživljaj na licu mjesta pratiti cijeli događaj. Opaljene sunčevim zrakama, dvije su letjelice kružile oko predgrađa i napravile još jedan krug oko Manhattana, u pratnji T-38 Kandžastog mlaza, prije slijetanja u zračnu luku Kennedy u 11.22. Dok je zrakoplov prelijetao Kip slobode, iz usta mnogih promatrača čuli su se univerzalni uzdasi »uuu« i »aaa«.

Nakon što je prošle godine odlučeno da se shuttle umirovi, Nacionalna aeronau-

tična i svemirska administracija dodijelila je prototip muzeju Intrepid Sea, Air and Space, dok je ostala tri orbitera poslala drugim muzejima. Skoro je cijelo desetljeće Enterprise bio izložen na mjestu satelita u muzeju Smithsonian National Air and Space. Muzej je radije želio posjedovati jedan od shuttleova koji su svoju praksu odradili u svemiru, a ne na Zemlji, pa im je NASA dala shuttle Discovery.

Enterprise je trenutačno smješten na jednom od molova Interpida gdje će, sa svojim crnim nosićem uperenim k New Jerseyju, sjediti nekoliko godina dok zvanici muzeja ne ostvare svoj ambiciozni plan izgradnje kopnenog produžetka koji će služiti kao shuttleovo stalno prebivalište.

Sjedinjene Države prošle su godine nakon tri desetljeća prizemljile svoj program

Space shuttle je svemirska letjelica koja se koristi za svemirske letove s ljudskom posadom. U momentu polijetanja sastoji se od tamnocrvenog vanjskog tanka, dvije bijele pogonske rakete na čvrsto gorivo i orbitera, svemirskog zrakoplova s krilima koji je space shuttle u najužem smislu riječi. Orbiter prevozi astronaute, najčešće njih pet do sedam, i korisan teret kao satelite ili komponente svemirske stanice, do 22.700 kg težine. Enterprise nikada nije korišten u svemirskim letovima, ali je služio kao test letjelica u probama na zemlji i u zraku.

Iako su dužnosnici u saveznoj državi Texas, Ohio i Washington prosvjedovali ističući kako su oni više zaslužni takvog vrijednog artefakta svemirskog programa, upravitelj NASA-e Charles F. Bolden Jr. rekao je da želi shuttleove poslati tamo gdje će dobiti maksimalnu izloženost.

svemirskih raketoplana s obzirom da je izgrađena Međunarodna svemirska postaja, projekt 15 zemalja vrijedan stotinu milijarda dolara. SAD, naime, počinje raditi na novoj generaciji svemirskih brodova s ljudskom posadom koji će letjeti i dalje od orbite Međunarodne svemirske postaje.

HI TECH / ZNANOST

Roboti kao novinari?

Posjetite li stranicu Forbes.com i ukoliko pročitate neki članak primijetit ćete da u potpisu stoji »By Narrative Science«, drugim riječima umjetna inteligencija. Radi se o skupu algoritama koji na unos podataka reagiraju tako da od njih kreiraju

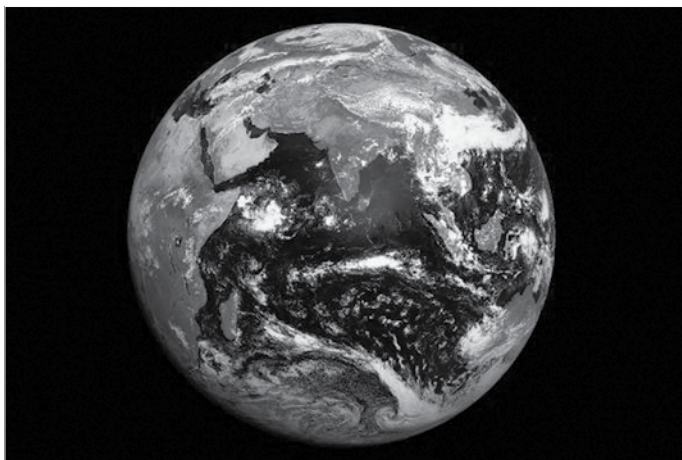

rečenice. Ono što je započelo kao eksperiment na sveučilištu Northwestern tijekom kojeg su novinari i inženjeri radili zajedno, preraslo je u spoj novinarstva i tehnologije koji, kako prenosi Guardian, neće osvojiti mnogo Pulitzerovih nagrada, međutim program je toliko usavršen da je gotovo nemoguće prepoznati je li autor teksta stroj ili živa osoba. Iako se radi o posve novom izumu, tvrtka koja stoji iza ovog algoritma razvija ga već dugi niz godina, a redakcije diljem svijeta još su uvijek skeptične prema proizvodu. Primjerice, New York Times u prvom kvartalu tekuće godine bilježi značajni pad prihoda. Ironija je u tome što svjetski poznati novinski brendovi kao što su Washington post, USA Today i spomenuti NYT grčaju u problemima, a o istima na Forbes.com izvještava umjetna inteligencija. Zabrinutost zbog budućnosti tiskanih izdanja tolika je da mnogi novinarski profesionalci danas govore o »nadolazećoj apokalipsi« za novinsku industriju u cjelini, ali i za mnoge novinske brendove srednje veličine. Ostaje pitanje, mogu li roboti konkurirati novinarima?

Novi planet u Sunčevom sustavu?

Prema najnovijim istraživanjima, moguće je da rubom Sunčeva sustava kruži dosad nikad viđeni planet, piše portal Znanost.com. Iako je predaaleko da bi bio jednostavno uočen teleskopima, čini se da potencijalni novi planet upozorava na svoju prisutnost tako što remeti putanje objekata u Kuiperovom pojasu – tvrdi Rodney Gomes, astronom u brazilskom Nacionalnom opservatoriju u Rijiju, a prenosi National Geographic. Za neupućene, Kuiperov pojas čine malena zaleđena nebeska tijela – uključujući i neke patuljaste planete – koji se nalaze izvan Neptunove orbite.

Pluton, patuljasti planet koji se ne tako davno smatrao devetim planetom Sunčeva sustava, je, primjerice, jedan od najvećih objekata u Kuiperovom pojasu promjera oko 2300 kilometara. Promjeri desetina drugih objekata u pojasu se također mogu izraziti u stotinama kilometara, a svake godine se otkriva sve više takvih objekata. Ono što je posebno zanimljivo, kaže Gomes, je da prema njegovim najnovijim izračunima, otprilike pola tuceta objekata u Kuiperovom pojasu – uključujući i udaljeno tijelo nazvano Sedna – putuje orbitama koje se razlikuju od predviđanja astronoma temeljenih na postojećim modelima Sunčeva sustava. Za ove neobične putanje postoji nekoliko potencijalnih objašnjenja, kaže Gomes, koji je svoje nalaze predstavio na sastanku Američkog astronomskog društva održanog u Oregonu. »Osobno smatram kako je najvjerojatnije objašnjenje da u našem sustavu postoji dosad nepoznat objekt planetarne mase« – i to planet koji kruži veoma daleko od Sunca, ali koji je u isto vrijeme toliko masivan da njegova gravitacijska sila utječe na objekte u Ku-

iperovom pojasu. Gomes spekulira kako bi misteriozni objekt mogao biti planet-lutalica koji je »izbačen« iz vlastitog planetarnog sustava te kasnije uhvaćen u Sunčevo gravitacijsko polje. S druge strane, planet se mogao formirati i relativno blizu našeg Sunca te, pod utjecajem gravitacijskih sila drugih planeta, biti izbačen prema rubu Sunčeva sustava. No, kakav god planet bio i kako god nastao, njegov pronalazak je prilično velik izazov. Za početak, moguće je da je planet prilično taman, a da stvari budu još teže, Gomesovi proračuni astronomima ne nude nikakve upute gdje bi planet trebalo tražiti. »On može biti bilo gdje«, kaže on. Mnoge astronome je zaintrigirala ova teorija, ali gotovo svi su suglasni kako treba pronaći mnogo više dokaza da bi se složili kako Sunčev sustav (opet) ima devet planeta. »Sasvim je očito da je pronalazak novog planeta prilično velika stvar«, kaže Rory Barnes, astronom sa Sveučilišta u Washingtonu i nastavlja: »ali ja smatram kako Gomes nema nikakvih dokaza o njegovu postojanju«.

Reklame koje gledaju nas

Microsoft je predstavio novu tehnologiju kojoj je cilj omogućiti oglašivačima da vide reakcije gledatelja na njihove TV reklame. Program se zove NUads – natural user-interface ads – i koristi Microsoftov Kinect, njegov mikrofoni i kameru da bi prenio reakcije gledatelja kod kuće onima koji su platili za izvođenje reklama na TV-u. Na taj način oglašivači mogu preko mikrofona ugrađenog u Kinect čuti što netko misli o nji-

hovim reklamama, odnosno preko kamere i softvera za prepoznavanje lica i gesta vidjeti kako ovi fizički reagiraju. Primjer korištenja NUadsa sažela je u opisu Microsoftova Lyn Watts: »Koliko je ljudi pred televizorom? Poduzimaju li ikakve akcije na osnovi reklame koju su pogledali? Možemo li vidjeti reakciju potrošača i na osnovi nje, možemo li prikazati različitu reklamu ili ponoviti istu ovisno o reakciji?«

Odgovor na sva ova pitanja bi trebao biti »da«, što bi dalo dovoljno razloga oglašivačima da koriste NUads. Zasad nije jasno kako ovo misle konkretno implementirati, kako misle zaštititi privatnost korisnika i tko će na to uopće pristati, ali iz Microsofta prilično općenito tvrde da »imaju najbolje rezultate u zaštiti privatnosti korisnika u industriji«, što bi nas trebalo uvjeriti da je sve u redu. Prve TV reklame koje bi koristile ovu tehnologiju navodno bi se u SAD trebale početi emitirati već krajem proljeća/početkom ljeta, piše Bug.hr.

NAJBOLJA SNIMKA PLANETA

Ruski meteorološki satelit Elektro-L 1 snima Zemlju u fantastičnoj rezoluciji od 121 megapiksela, što je najveća rezolucija u kojoj je naš planet ikad snimljen. Svaki piksel predstavlja jedan kilometar. Ujedno, to je prva takva snimka našeg planeta koja je napravljena odjednom, a nije rezultat spajanja više snimki u jednu. Tako je dobivena slika Zemlje kako će je rijetko koji čovjek ikad vidjeti. Čak i ako ste dovoljno bogati da ste na popisu svemirskih putnika neke od komercijalnih kompanija, pa čak i ako ste astronaut, teško da ćete ikad doći na ovu udaljenost. A i snimka je kombinacija gotovo infracrvenih valnih duljina koje su ljudskom oku nevidljive, zbog čega vegetacija izgleda crveno. Elektro-L 1 postavljen je u geostacionarnu orbitu (što znači da je »fiksiran«, odnosno usklađen sa Zemljinom rotacijom pa se kreće uvijek iznad iste Zemljine točke) na visini od 36.000 kilometara. Satelit snima vrijeme na Zemlji svakih pola sata, piše Wired.com. Mada su ruske fotografije impresivne zbog svoje veličine, one nisu nužno i »bolje« od onih koje NASA dobiva spajanjem snimaka svojih satelita, kaže Robert Simmon, znanstvenik iz NASA-e, jer »pokazuju druge stvari«. Spektakularnu snimku pogledajte na Youtube-u.

Rukavica kao mobilni telefon

Mehaničku rukavicu »Glove One« napravio je umjetnik Bryan Cera. Korisnik bira brojeve koristeći se gumbima koji se nalaze na unutarnjoj strani rukavice. Nakon što odabere željeni broj, govori u mikrofon koji je smješten u predjelu malog prsta. Za razgovor je dovoljno nositi mehaničku rukavicu i napraviti rukom ono što ljudi prepoznaju kao univerzalni znak za telefon. Cera je napravu sastavio koristeći dijelove 3D pisača u svrhu izrade diplomskog rada na temu »Uređaji za prisjetiti se budućnosti« na Sveučilištu Wisconsin.

»Glove One« je mobilni telefon koji možete imati na sebi. Kako biste ga koristili morate žrtvovati svoju ruku. Funkcional-

nost uređaja ovisi o disfunkcionalnosti onog koji ga nosi. Postavlja se pitanje što smo zapravo spremni žrtvovati kako bi sudjelovali u tehnologiji i društvenim mrežama, riječi su kojima je Cera predstavio svoj uređaj.

Rukavica se još ne proizvodi, ali svi zainteresirani mogu se prijaviti na autorovoj web stranici i primiti najnovije informacije o tome kako da sami naprave jednu takvu u kućnoj radinosti, piše Net.hr. Ukoliko ste i vi entuzijast kao Bryan Cera, obavezno posjetite njegovu web stranicu, bryancera.co.nr.

Magneti u ruci zbog iPod-a

Božavatelji Applea nekad doista pretjeraju. Tattoo umjetnik Dave Hurban izvršio je operaciju sam na sebi kako bi si pod kožu ugradio magnete koji će mu iPod Nano držati na ruci poput ručnog sata. Uspio je u svojoj namjeri, te čitava stvar funkcionira i iPod mu stoji na ruci čak i kada je podigne. Međutim, pita se jedan novinar, takav način nošenja olakšat će posao kradljivcima koji bi mu ga lako mogli strgnuti s ruke,

a nezgodna posljedica magneta u ruci moglo bi biti i slučajno podizanje ključeva ili spajalica sa stola. Da ne govorimo o tome da je iPod Nano već malo zastario, nakon izlaska iPod toucha, iPhonea i iPada. Zanimljiv projekt bi bio ugrađivanje magneta u prsa koji bi držali iPad, po uzoru na Teletubbies, piše Net.hr.

INTERVJU: Goran Vasović, frontmen benda »Eva Braun«

Zlatni dečki vojvođanskog popa

*Bili smo mladi, nadobudni, željni popularnosti i htjeli smo imati neko provokativno ime * Da me danas netko pita da sviram u političke svrhe, bojim se da ne bih pristao*

Razgovarala: Maja Brustulov

Na ovogodišnjem festivalu Trenchtown imali smo priliku slušati i glasoviti bečejski pop sastav »Eva Braun«. Bend postoji od 1989. godine. Njihov debitantski album »Prisluškivanja« pojavljuje se 1992., na tridesetogodišnjicu izlaska prvog singla Beatlesa, koji su imali velik utjecaj na stvaralaštvo grupe. Ubrzo postaju lideri vala koji se u medijima nazivao vojvođanskim popom. Grupa objavljuje još šest albuma, među kojima i jedno izdanje za američko tržište – »Nowhere Land«, pod imenom Viva

Braun. Posebno mjesto u diskografiji benda zauzima album »Pop Music« koji je, prema mišljenju kritičara, ostavio neizbrisiv trag na glazbenoj sceni Srbije devedesetih godina.

Nakon svirke na Trench-u razgovarali smo s *Goranom Vasovićem*, osnivačem, pjevačem i gitaristom benda. Vaske za KUŽIŠ?! govori o imenu benda, značajnim momentima u njihovoj karijeri, te o aktualnom trenutku pop glazbe.

KUŽIŠ?!: Odakle vam je došla inspiracija za naziv benda?

To je dosta nesretni odabir imena benda i sasvim slučajno se dogodio dok smo gledali neki dokumentarac o Hitleru. Bili smo mladi, nadobudni, željni popularnosti i htjeli smo imati neko provokativno ime. Paradoks u svemu je da ime Eva Braun asocira na neke ružne stvari, poput fašizma, a svi u bendu smo ortodoksni ljevičari. Jedini razlog bio je, dakle, marketinške prirode. Poslije smo ime čak razmišljali promijeniti, ali održalo se i danas nakon 20 godina.

KUŽIŠ?!: Koji moment u karijeri biste posebno izdvojili?

Vjerojatno koncert na mitingu opozicione koalicije »Zajedno« iz 1996. godine. Tamo je bilo nekih 150.000 ljudi, nikada u životu nisam svirao pred toliko ljudi. Bilo je zaista impresivno kada smo se pojavili gore. Najljepši moment bio je kada sam sa scene gledao tu masu ljudi kojima smo svirali. Koncert mi je toliko ostao u lijepom sjećanju da sam čak spreman zaboraviti i one četničke zastave u prvom redu mitinga.

KUŽIŠ?!: Je li vaša odluka da nastupite u predizbornoj kampanji 1996. imala političku motivaciju ili jednostavno glazbenu?

Preslušajte »Playback«!

Posljednji album Eve Braun, naziva »Playback« možete preslušati na stranici www.exitmusic.rs. Riječ je o dvostrukom albumu s čak devetnaest pjesama i skoro osamdeset minuta glazbe.

EVA BRAUN. Playback

To nije bio jedini put da smo svirali na političkim okupljanjima. Nakon toga, svirali smo 1998. i na mitingu protiv Zakona o informiranju, pa uoči 5. oktobra, a nastupali smo i na mitinzima Otpora, itd. Tog dijela naše biografije se ni najmanje ne stidim, mislili smo da zlo od tadašnjeg režima treba srušiti. Ipak, bojim se da kada

bi me netko danas pitao da sviram u političke svrhe, na to nikada ne bih pristao.

KUŽIŠ?!: U kakvom vam je sjećanju ostao koncert iz 1996. u beogradskom SKC-u koji su mediji ocijenili kao vaš najbolji?

Sjećam ga se dosta dobro, jer je to bio posljednji koncert Eve Braun. Ostao mi je u jako ružnom sjećanju, jer se nakon tog

koncerta prvobitna postava raspala.

KUŽIŠ?!: Poznato je da ste u jednom trenutku karijere dospjeli to Amerike. Kaži nam nešto više o tome...

To je bila lijepa avantura gdje smo igrom slučaja dospjeli na jedan festival u Los Angelesu. Pojavio se i izdavač iz San Francisca i mi smo snimili neki EP s 5 ili 6 pjesama za američko tržište. Planirali smo snimiti i album, ali je onda došlo do NATO bombardiranja i svi su planovi propali. Poslije svega toga ostaje samo to da ću svojim unucima moći pričati kako smo neki album objavili u Americi. U Americi smo morali promijeniti ime, nisu nam dali da budemo Eva Braun, nego Viva Braun.

KUŽIŠ?!: S obzirom da vaši počeci sežu u, danas već daleke, 90-e, je li onda bilo lakše mladim entuzijastima probiti se kao bend u odnosu na današnje vrijeme?

Zaista ne znam. Onda nije bilo interneta i nismo mogli skidati muziku, znači morao si izdati album kako bi došao do publike, morao si imati izdavačku kuću. Sada svaki bend može snimiti album i okačiti ga na internet i tako ga prezentirati ljudima. Čini mi se da je osnovni problem danas što dolazi do zagušenja glazbom. Mnogo je glazbe na internetu, ljudi ne stižu sve preslušati. Mnogi se bendovi ne uspijevaju probiti upravo zbog toga što postoji strahovito velika konkurencija. Čini mi se da je bilo lakše tada, 90-ih, jer da nije ne bismo ni mi uspjeli (smijeh).

Trenchtown 2012.

Kombinacija za dobar provod

»O sjećam se nemoćan!«, bile su jedne od prvih riječi kojima je započeo ovogodišnji Trenchtown. Međutim, osim spomenutog stiha, nije bilo razloga da se bilo tko osjeća nemoćnim – raznovrsnost glazbe, aperitiva

i dobre energije je konstantno buktjela, dok su bendovi poput Eve Braun, Jinxa, Sajsi MC, SevdahBABY, Elementala i Eyesburna žarili i palili velikom i malom binom. Dobra atmosfera nije se dala ugasiti ni stankama između pjesama (a ni znojem).

U kulturnoj sferi, ono što Trenchtown pruža je od nemalog značaja. Kombiniranjem širokog spektra stilova i pravaca, od heavy metala i rocka, preko reggae i ska muzike, do repa, Trenchtown pronalazi ponešto za uho svakog posjetitelja, proširuje njegovu znatiželju i glazbenu obrazovanost, najkritičnije izraženo.

Ukrašen veselim hippie motivima 70-ih, grafitima 90-ih i svjetlosnim efektima 10-ih godina 21. stoljeća, uklopio je neuklopivo i proširio horizonte mladih i onih manje mladih ljudi.

Dakle, ukoliko vam sljedeće godine ne sine nikakva dovoljno isplativa ideja kako provesti prvosvibanjske praznike, Trenchtown festival je i više nego pametan izbor za provod s prijateljima.

Dvanaesti po redu, regionalni glazbeni festival »Trenchtown« održan je u prirodnom okruženju Etno kampa nadomak Palića, od 30. travnja do 2. svibnja. Festival organizira Fondacija za omladinsku kulturu i stvaralaštvo »Danilo Kiš« iz Sušice.

I. Kovač

NAJAVA

Poezija u kući@Novi Sad – 26. svibnja

Nakon dvije i pol godine i 18 susreta, u subotu 26. svibnja u novosadskom klubu CK13 održat će se posljednji susret pjesnika pod nazivom »Poezija u kući«. Scena je otvorena za sve koji žele predstaviti svoje pjesničko stvaralaštvo. U glazbenom dijelu večeri nastupit će alter folk-rock sastav Wooden Ambulance iz Subotice. Početak je u 21 sat, a ulaz je slobodan.

Majke u Novom Sadu i Beogradu

Jedan od najznačajnijih hrvatskih bendova svih vremena – Majke, predvođen Goranom Baretom nastupit će u Novom Sadu 8. lipnja, a u Beogradu dan kasnije 9. lipnja.

S albumom »Teške boje« osvojili su nedavno najviše nagrada »Porin« na ovogodišnjoj dodjeli. Čak šest statua završilo je u njihovim rukama: za hit godine, pjesmu godine, rock album, interpretaciju grupe s vokalom, video spot i aranžman. Beogradski koncert će se održati u SKC-u, a novosadski u Fabrici.

Ulaznice za novosadski koncert mogu se kupiti u CD shopu Mungos (Njegoševa 14) i Gigtixu (Kralja Aleksandra 12) u Pariskom magazinu. Informacije o kartama za beogradski koncert bit će objavljen uskoro. Oba koncerta organizira Studentski kulturni centar Novi Sad.

Dječaci@Beograd – 9. lipnja

Spliti hip-hop sastav Dječaci nastupit će u beogradskom Domu omladine 9. lipnja, saznaje Popboks. Cijena karte iznositi će 700 dinara i moći će se nabaviti na blagajni Doma Omladine i preko Eventim kard servisa.

Splićani, koji postoje od 2005., prošle su godine objavili drugi studijski al-

bum *Istina* za Croatia records, čija je prva tiraža u Hrvatskoj rasprodana za dva dana. Promotivni koncerti koji su uslijedili po susednoj državi također su bili izuzetno posjećeni – prvom velikom koncertu ove grupe u zagrebačkoj Tvornici prisustvovalo je 1500 posjetitelja. Veliku popularnost na Youtubeu bilježe i video-singlovi s aktualnog izdanja *Dalmacija* i *Lovrinac*.

Exit festival@Novi Sad od 12. do 15. srpnja

Ovogodišnje izdanje Exit festivala održat će se od 12. do 15. srpnja na Petrovaradinskoj tvrđavi u Novom Sadu. Na Main Stageu nastupaju: Guns N' Roses, Duran Duran, New Order, Go-

ssip, Wolfmother, Buraka Som Sistema, Plan B, a na Dance Areni nastupaju Richie Hawtin, Miss Kittin, Art Department, Maceo Plex, kao i članovi Cadenza etikete, Luciano, Reboot Live, Kenny Larkin, Robert Dietz i Maayan Nidam, te Avicii, Felix Da Housecat i Totally Enormous Extinct Dinosaurs. Na Elektrana stage dolaze When Saints Go Machine i Thieves Like Us, dok ljubitelje malo tvrđeg gitarskog zvuka na Explosive pozornici očekuju nastupi skupina D.R.I., Toy Dolls i Street Dogs.

Ulaznice za Exit se mogu kupiti po cijeni od 6.990 dinara (popust za studente i srednjoškolce: 5490 dinara), a redovna cijena bit će 10.990 dinara. Više informacija možete pronaći na stranici www.exitfest.org

Cinema City: Natječaj za kreativne ideje

U okviru Cineyouth akademskog programa međunarodnoga filmskog festivala Cinema City, koji će ove godine biti održan od 16. do 23. lipnja u Novom Sadu, SAE institut raspisuje natječaj za kreativne ideje za kratkometražni film.

Kandidati starosti od 18 do 25 godina mogu prijaviti sudjelovanje na novosadskim SAE radionicama koje će trajati od 18. do 24. lipnja, tako što će do 1. lipnja poslati svoj kratki životopis, ideju za kratkometražni film i deset fotografija na adresu: saeradionica@cinemacity.org.

**BESPLATNE
GRADSKÉ
NOVINE
ZA
UČENIKE**

www.novine5plus.com

preporuka

GLAZBA: Edo Maajka – »Štrajk mozga«

Nakon pet albuma, kojima je uspio izgraditi (zasluženu) reputaciju, Edo Maajka se, prema svemu sudeći, malo zamorio. Njegovo najnovije, šesto po redu studijsko ostvarenje »Štrajk mozga«, ne donosi ništa novo, ali ipak uspijeva održati standard, kada je u pitanju hip-hoperska scena u ex-yu regiji. »Štrajk mozga« ima 11 pjesama od koji su dvije već plasirane u etar – »Panika« (za koje je snimljen video spot) i »Imaš ti šta para«. Edo Maajka se u svojim rimama bavi već ranije obrađivanim temama, zadirujući u različite mane društva – od nezaposlenosti, preko kriminala, do netolerancije prema »drukčijima«. Doduše, uvodi i jednu novu temu, govori o Facebooku u istoimenoj numeri. Zvučno je otišao za nijansu dalje, pa uz old school beatove, unosi malo dancehalla i dubstepa (uz pripadajuće mu podžanrove), a nije izostala ni njegova naklonjenost gitarskom zvuku (sempel rifa grupe Smak u numeri »Diši«). Inače, album vrvi od gostiju, što možda i jest pokazatelj manjkanja Edine stihoklepačke inspiracije. Tako na ploči možemo čuti njegove kolege Sašu Antića iz TBF, Frenkija, Marchella i Kandžiju, a posebno zanimljive su suradnje s dvojicom gostiju iz jednog drukčijeg miljea – kantautorom Arsenom Dedićem i komičarem Željkom Pervanom.

D. B. P.

FILM: Osvetnici

Po prvi put u jednom filmu okupili su se najveći i najpoznatiji strip junaci i to u Marvelovom filmu »Osvetnici« pod redateljskom palicom Jossy Whedona. Akcijski spektakl, u trajanju od skoro dva i pol sata, na jednom mjestu okuplja sve borce za pravdu: Iron Mana, Hulka, Thora, Kapetana Ameriku, Hawkeyea i Crnu udovicu!

Nakon što globalnoj sigurnosti zaprijeti neočekivani neprijatelj, voditelj Međunarodne organizacije za očuvanje mira (S.H.I.E.L.D.), Nick Fury, upušta se u odvažnu akciju novačenja kojoj se odazovu upravo Osvetnici. Unatoč tome što je uspio sastaviti tim iz snova, Nick Fury i njegov pouzdani agent Coulson moraju pronaći načina uvjeriti superheroje da surađuju međusobno, a ne da budu jedan protiv drugoga u trenutku kada moćni i opasni Loki dobiva pristup Tesseractu i njegovoj neograničenoj moći. Ostalo pogledajte u filmu...

KNJIŽA: Kalendar Maja

Roman odrastanja iz pera Zorana Ferića. Pratimo tri dječaka koja odrastaju u Zagrebu pedesetih i šezdesetih godina prošlog stoljeća. »Kalendar Maja« je roman o ljubavi i njenim demonima, ljubavi koja dolazi u najrazličitijim pojavnim oblicima i intenzitetima. Čitamo priču o Tihomiru i Senki od gimnazijskih dana do starosti.

To je i roman o seksu, o žudnji koja nas ispunjava i uništava. I roman o prolaznosti, o vremenu koje ne oblikuje samo sadašnjost nego mijenja i prošlost. Roman o starosti i slabosti.

Ferić je napisao i roman o Zagrebu od polovice prošlog stoljeća do naših dana, izletima u Samobor i na Sljeme, lebdećim kućama u Šestinama i slamovima u Staroj Vlaškoj. Ali ovaj roman ima i svoju morsku priču u kojoj Goli otok, Zrće ili Vir dobivaju sasvim novo lice.

To je, dakle, roman koji se sastoji od više romana, a opet je sve u njemu utkano jedno u drugo. Roman široka zamaha, tekst s puno suspensea koji se neprestano obrće i iznenađuje.

(MV Info)

BUDI SVOJ, IZABERI NASTAVU NA HRVATSKOME JEZIKU!

Nastavu na hrvatskome jeziku Vaše dijete možete upisati u sljedećim školama u Subotici:

OŠ „Ivan Milutinović“,
OŠ „Matko Vuković“ i
OŠ „Sveti Sava“.

kao i u školama u okolnim mjestima:

OŠ „Ivan Milutinović“ u Maloj Bosni,
OŠ „Matija Gubec“ u Tavankutu i
OŠ „Vladimir Nazor“ u Đurđinu.

U više vojvođanskih mjesta može se slušati predmet Hrvatski jezik s elementima nacionalne kulture, kako u osnovnim tako i u srednjim školama (Plavna, Vajska, Sonta, Monoštor, Srijemska Mitrovica, Žednik, Subotica).

Pomoć HNV-a

Tijekom školovanja Hrvatsko nacionalno vijeće bit će na usluzi s različitim programima pomoći:

- dobivanje besplatnih udžbenika
- osiguravanje školskoga pribora
- pomoć u prijevozu do škola
- sufinanciranje ljetovanja na Jadranskome moru i dr.

Za sve informacije možete nam se obratiti, a ondje će vas ljubazno dočekati:

Hrvatsko nacionalno vijeće

Preradovićeve 13

24000 Subotica

Tel.: +381 (0)24 554-623, +381 (0)24 553-795

Faks: +381 (0)24 554-623 E-mail: ured@hmv.org.rs

